

Levi škorenj, desni škorenj, leva noga, desna noga, kdo bi si mislil, da je taka razlika, da je to tako pomembno v življenju. Levo, desno, noga je noga, obe sta moji, na obeh imam pet prstov, zmerom si moram vse umivati.

Zvečer sem škornje skrbno umil in jih posušil, zato mi je mama dovolila, da sem jih vzel s sabo v posteljo. Nisem se mogel za celo noč ločiti od njih. Nataknil sem si jih na roke in tako zaspal.

Sanjalo se mi je, da sem krenil v trg po rokah, na katere sem si nataknil škornje. Tacal sem sem in tja po trgu, ljudje so drli iz hiš in se spogledovali. Zavil sem k stricu v pekarno, na vsako nogo, ki mi je štrlela v zrak, mi je nataknil presto, vajenec pa se mi je smejal, da so mu usta počila do ušes, ne bo več mogel jesti prest. Vračal sem se po mostu čez Soro, zlezal na ograjo ter kot klovn telovadil nad reko. Sredi mostu pa se mi je zavrtelo v glavi, most je odplul kot velika ladja, zgubil sem ravnotežje in omahnil v reko. Padal sem, padal ter se šele v zadnjem trenutku prebudil.

Komaj sem drugo jutro odprl oči, sem kar v srajci skočil v škornje. Posebej sem se potrudil, da bi obul levi škorenj na levo in desnega na desno nogo. In ko sem najbolj pazil, se mi je spet ponesrečilo.

»Za božjo voljo,« je bila huda mama, »kaj si ne boš nikoli zapomnil, da se levi in desni zmerom kregata...«

Ves nesrečen sem jo gledal in nisem mogel verjeti. Tako sem se veselil škornjev, zdaj pa si jih ne znam obuti, ne znam z njima telovaditi po ograji mostu, imam ju za enaka.

Stara mama pa me je opozarjala: »Le pazi se! Če se boš narobe obuval, boš pohodil samega sebe!«

Vse bolj sem se bal leve in desne strani. In gotovo je zelo hudo, kadar pohodiš samega sebe. Zvečer si škornjev dolgo nisem upal sezuti, ker me je bilo strah, da bi si jih potem narobe obul. Mama mi jih je komaj spravila z nog.

Potem sem se le domislil rešitve. Škornje sem spet skrbno umil in posušil. Tiho sem odšel v sobo, se slekel, tako da sem imel na nogah le še škornje. Še enkrat sem pogledal k vratom, če je kdo v veži. Mama je pospravljala posodo, stara mama je klekljala.

Legel sem v posteljo kar obut. Leže sem si potegnil z noge najprej desni škorenj ter ga položil na tla na desno stran postelje, nato sem si sezul še levega ter ga postavil na drugo stran postelje k levi nogi.

Srečen in zadovoljen sem obležal. Tako lepo sem razrešil spor med levim in desnim, vsak ima zdaj svojo stran. Še sem kdaj pa kdaj pokukal k levemu in desnemu škornju in si šepetal: »Da mi le ne bi ponoči kak škrat znova zamenjal škornjev.«

POJOČA HIŠA

Radijska igra za otroke

O s e b e :

Andrejko

Barbara

Pinkpenk, razbojnik

mojster Muzicin

Hitri takti glasbe, ko da jo nosi veter, v daljavi žvenket šipe. Premor.

ANDREJKO: (odločno) Ne, ne grem več domov!

BARBARA: Andrejko...

ANDREJKO: Nikoli več! Nimam več doma.

BARBARA: Šipe nisi strl nalašč. Prav takrat je potegnil veter in zanesel žogo v okno.

ANDREJKO: Tega ne morem dokazati. Veter je že onstran hriba.

BARBARA: No, bova pa rekla, da je bila šipa ravno tam. Okno bi bili lahko naredili malo bolj na desno.

ANDREJKO: Če ga pa niso. Nalašč ne.

Glasovi v daljavi: Andrejko! Domov! Kje si?! Takoj domov!

ANDREJKO: Slišiš?! Me že iščejo. Bežati moram.

BARBARA: Andrejko! Povedala jim bova... Kam greš, Andrejko?! Počakaj! Andrejko!!!

Nekaj taktov glasbe: v daljavi trobente.

PINKPENK: (robat bas) Aha! Deček in deklica. Kot nalašč. Stojta!

ANDREJKO: Kdo ste?!

BARBARA: Hvala, gospod, da ste ga ustavili.

PINKPENK: Ustavil sem ga, ker ga potrebujem. Dečka. In deklico.

BARBARA: Naj vam kaj pomagava?

ANDREJKO: Ne morem vam pomagati. Bežim, ker sem razbil šipo.

PINKPENK: Še bolje! Potrebujem prav takega dečka, ki beži. Naj se vama predstavim. Jaz sem Pinkpenk, slavni razbojnik!

BARBARA: (preplašeno) Ojoj!

ANDREJKO: (samozavestno) Eh, slavni razbojniki so tečni.

PINKPENK: Ej, fant, jaz naredim samo takole pink-penk! — in vaju ni več... Haha...

BARBARA: Oh! Oh!

ANDREJKO: Vseeno ne bom pomagal.

PINKPENK: O, pa bosta! Oba. Ravno prav. Deček in deklica.

ANDREJKO: Ne bova, ne!

PINKPENK: Haha, fant... Kaj pa šipa?! Hm? Cink, cink! Hahaha... Sosea je že zavihala rokave. Odrla ti bo kožo.

ANDREJKO: Sam bom zaslužil za novo šipo. V pristanišču bom nosil vreče na ladjo.

BARBARA: Pol ti bom dala jaz iz prašička. Vrniva se, Andrejko.

PINKPENK: Kaj bi iskala delo! Ha! Pri meni lahko zaslužita. Ne bo hudo delo, a velik zaslužek.

ANDREJKO: Da bi vam pomival posodo, kaj?!

BARBARA: Pustite naju, gospod Pinkpenk!

PINKPENK: Molči, frkljica! Poslušaj, fant. Pametno se pomeniva. Kot moža... Ali sploh veš, da ni šla samo šipa? Žoga je zadela tudi veliko stekleno omaro, v kateri ima sosed dragocenosti... Svoj najlepši porcelan... Ha!

ANDREJKO: (prizadeto) O, kaj res?!

BARBARA: Kako pa to veste, gospod razbojnik?

PINKPENK: Šel sem mimo hiše prav tisti hip, ko je priletela žoga... Videl sem, kako so se police v omari zrušile, druga na drugo, najlepše sklede, krožniki, skodelice, vaze, ojoj, vse je zgrmelo po tleh in se razbilo na drobne kose... Kakšna škoda!

ANDREJKO: O, če je to res, potem... potem sem izgubljen... Za zmerom... BARBARA: Mogoče pa le še ni vse izgubljeno... Mogoče so ostali celi vsaj še trije, štirje krožniki...

PINKPENK: (smeje) No, fant, pomagal ti bom...

ANDREJKO: Mi boste res?! Če ste pa razbojnik...

PINKPENK: (smeje) ...tečni razbojnik, hahaha...

BARBARA: (popravlja) Ne, ne, prijazni razbojnik Pinkpenk...

PINKPENK: Nesrečne fante razumem. Tudi sam sem nekoč razbil šipo.

ANDREJKO: Dobro, gospod Pinkpenk. Velja.

BARBARA: Potem grem tudi jaz z vama.

PINKPENK: Seveda. Potrebujem dečka in deklico. Nujno!

ANDREJKO: Barbara, nikar! Pinkpenk, pojdiva sama. Barbara ni za razbojnika.

PINKPENK: Oba ali pa nič.

BARBARA: Hvala, gospod razbojnik. Vidim, razumete tudi deklice.

Glasba: v daljavi vabljivo trobente.

PINKPENK: Glejta! Tam je Muzicinova hiša. Ha!

ANDREJKO: Smo povabljeni?

BARBARA: Jaz sem tako vsakdanje oblečena.

PINKPENK: Hahaha... Sami smo se povabili. Mojstra Muzicina ni doma.

ANDREJKO: Torej bomo vlomili?!

BARBARA: Ojej, po razbojniško!

PINKPENK: No, no, le pomirita se. Ne bomo vlomili. Mi smo olikani gostje.

Vrata se bojo kar sama odprla na stežaj in prav lepo bomo vstopili.

BARBARA: Gospod Pinkpenk, pa imate ključ?

PINKPENK: Ej, punčka moja, nimam ga. Kaj bi z njim! Za Muzicinovo hišo sploh ne potrebuješ ključa. To je posebna hiša!

ANDREJKO: Slišal sem že. Pravijo ji pojoča hiša.

BARBARA: Kar se v hiši premakne, vse zapoje.

PINKPENK: Vse, vse... Vrata, okna, stopnice in cvetice... Hahaha...

ANDREJKO: Kaj bomo pa počeli notri?!

PINKPENK: Imamo velik opravke. Vedita. Pri Muzicinu muzicirajo tudi zlatniki...

ANDREJKO: Zlatniki?!

BARBARA: Če je le res!

PINKPENK: Seveda je res, če vama rečem! Tako si že želim, da bi slišal muziko zlatnikov... Žvenk... žvenk... žvenk... Hahaha...

Glasba: trobente vse bliže

ANDREJKO: (odločno) Gospod Pinkpenk! Jaz ne grem več dalje!

BARBARA: Tudi jaz ne!

PINKPENK: Ej, ne moreta se več vrniti. Kdor je prehodil samo deset korakov z razbojnikom, je že razbojnik.

BARBARA: Oh, potem nikoli več ne bova samo Andrejko in Barbara!

PINKPENK: Nikoli več!

ANDREJKO: Gospod Pinkpenk! Z njo pa lepše ravnajte, drugače boste imeli opraviti z mano!

PINKPENK: Hahaha! Rad imam junaka za prijatelja.

ANDREJKO: Nisem vaš prijatelj!

BARBARA: Kar tako greva z vami.

PINKPENK: Pssst, prijateljčka, le veselita se! Tu smo!

BARBARA: Kako lepa vhodna vrata.

ANDREJKO: Kaj, če je mojster Muzicin le doma?!

PINKPENK: Ni ga doma. Srečal sem ga, ko je odhajal z doma.

ANDREJKO: Barbara, čas je, da se vrneva.

BARBARA: Vrniva se, Andrejko! Pomagala ti bom. Zbirala bova star papir in tako boš odplačal škodo.

PINKPENK: (*jezno*) Fant! Ne pozabi na dragoceni porcelan! S starim papirjem ga ne boš nikoli odplačal... Psst! Zberita se! Takoj moramo odpreti vrata... Najprej boš poskusil ti, Andrejko... Zapel boš pesem, ki ti jo bom povedal... Če bomo zadeli pravo melodijo, se nam bojo vrata sama odprla na stežaj... Poslušaj!...

Prva vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se
na stežaj...

Daj, zapoj! Preveč se obiramo!

ANDREJKO: Čemu pa vi ne zapojete, Pinkpenk?

BARBARA: Pa res, vi zapojte!

PINKPENK: Nimam več posluha. Zapravil sem ga! Uh! Če bi ga še imel, bi že sam opravil. (*Grozeče*) Zapoj, brž!

ANDREJKO: (*Tiho zapoje*).

BARBARA: Ne odprejo se...

PINKPENK: (*Jezno*) Uh, uh! Zanikrna vrata! Če bi se odpirala s ključem, bi bilo v hipu vse opravljeno. Znam narediti ključ za vsaka vrata... Muzicin pa ti izumi vrata na pesem! Čisto po njegovem! No, ti zapoj, punca!

BARBARA: Če bom le mogla... Strah me je...

PINKPENK: Le brž! Ne pozabita: Naredim samo pink-penk in vaju ni več...

Odpri že svoj kljun!

BARBARA: (*V strahu zapoje*)

Vrata, ko da so v odmevu prevzela njeno melodijo, se odprejo.

ANDREJKO: (*Veselo*) Barbara, vrata so se odprla! Zapela si pravo pesem!

BARBARA: Ne morem verjeti...

PINKPENK: Naprej! Vstopimo! Vrata se že spet zapirajo.

Melodija v posebnem odmevu, vrata se zaprejo.

PINKPENK: Uh, kar mislil sem si, da bo v hiši toliko vrat.

ANDREJKO: Mojster Muzicin je za vsako novo melodijo naredil nova vrata.

PINKPENK: Treba mu je bilo toliko muzicirati!

BARBARA: Mojster Muzicin živi pač le za pesem.

PINKPENK: Punca, zapomni si: Od same pesmi ne boš živela.

ANDREJKO: Pinkpenk, kaj vi živite samo od denarja?

PINKPENK: Seveda, kaj pa misliš? Saj sem pri zdravi pameti.

ANDREJKO: Pa kadar ga nimate?

PINKPENK: Takrat sem nesrečen in mi je dolgčas. No, začnimo pri teh vratih...

Leva vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se na stežaj...

Punca, zapoj! Ampak najti moraš novo melodijo!

BARBARA: Jaz? Novo melodijo? Saj nisem skladateljica.

PINKPENK: Zapoj, pravim!

BARBARA: *(Poskuša, nato zapoje isto melodijo, a v spremenjenem ritmu.)*

ANDREJKO: Živio, Barbara! Takoj si zadela! Imenitno! Odpirajo se!

Vrata se odpirajo z melodijo v novem ritmu.

BARBARA: Glej, razbojnik Pinkpenk je že planil v sobo!

ANDREJKO: Misli, da bo našel kar v prvi sobi zaklad.

Tiho se oglasijo piščalke.

PINKPENK: Uh, nič pametnega ni v tej sobi... Samo piščalke... Jih slišita?

Dobro, da se vrata že zapirajo... Kdo bi jih poslušal!...

Piščalke izzvenijo, vrata se zaprejo.

ANDREJKO: Pinkpenk, odnehajmo. Mojster Muzicin nima zlatnikov.

PINKPENK: Kaj veš!? Iskali bomo dalje.

BARBARA: Veste, gospod razbojnik. Naš sosed je imel veliko denarja, pa sploh ni mogel spati.

PINKPENK: Jaz pa slabo spim, kadar imam prazne žepe. Hahaha... Zato me le nič ne uči, punca! Dajmo! Zapoj!

Desna vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se na stežaj...

BARBARA: Spet naj jaz zapojem?

PINKPENK: Ti, kakopak! Pa ne obiraj se! Če ne, se razjezim... V desni sobi bodo, če kaj vem... Zlatniki... Hm, kako dišijo... Bosta videla... Muzicin jih je skril v tej sobi.

ANDREJKO: Jaz pa pravim: V levi sobi so bile piščalke, v tej bodo pa najbrž trobente...

PINKPENK *(grozeče)*: Punca, zapoj, ali pa ti pri priči odrežem kito! Švrk, švrk!

BARBARA *(išče pravo melodijo, a ujame staro, ki jo je zapela najprej)*

PINKPENK: Ne, ne te! Ta melodija je bila za vhodna vrata. Drugo! Uh! Kako prav bi mi zdajle prišel posluš... Ne bi se mi bilo treba zanašati na frkoline!

ANDREJKO: Pinkpenk, če bi imeli posluš, potem zdaj sploh ne bi razgrajali po tej hiši.

PINKPENK: Molči, fant! Spomni se rajši na dragoceni porcelan. Sosea je najbrž umrla od žalosti... Imel jo boš na vesti...

ANDREJKO *(preplašeno, skoraj v joku)*: Da bi umrla?! Ne, ne...

BARBARA: Andrejko, jaz sem s tabo... Zapela bom... Zate...

Najde novo inačico melodije, zapoje.

ANDREJKO: Nič. Vrata se ne odprejo.

PINKPENK: Fant, ti zapoj! To so vrata za fantovski glas. *(Grozeče)* Brž! Bo kaj?!

ANDREJKO: Če bom le mogel... *(Povzame Barbarino melodijo, zapoje.)*

BARBARA: Spet nič. Veste, Pinkpenk, ni tako lahko, zadeti pravo melodijo.

PINKPENK: Uh! Vse bolj sem prepričan, da je Muzicinov zaklad prav v tej sobi.

ANDREJKO: Pinkpenk, poskusite zapeti še sami.

BARBARA: Andrejko! Če pa nima posluha.

PINKPENK: Punca, ne jezikaj... Tudi žvenk-žvenk je posluh!

BARBARA (*nagajivo, zaupno*): Gospod razbojnik, kaj pa, če so ta vrata prav samo za moški glas...

PINKPENK: Molči! Komaj si zlezla v kiklo, pa si že važna... No, poskusimo!... Fant! Punca! Zamašita si ušesa! Bo kaj?! Močno si jih zamašita. Niti šepeta ne smeta slišati... Tako... Zdaj lahko poskusim...

BARBARA (*glasno*): Kaj pravite, gospod Pinkpenk?! Nič ne slišim.

ANDREJKO (*prav tako*): Gluh sem kot panj!

PINKPENK: Tako je prav... Zdaj lahko zapojem... (*zapoje, zelo zelo slabo*)
Vrata povzamejo njegovo melodijo, jo vračajo v popačeni obliki, vse glasneje.

ANDREJKO: Kaj je to?

BARBARA: Vaš odmev, Pinkpenk?!

PINKPENK: Uh! Uh! Ta hiša me bo še spravila ob dobro ime! Moj glas ji nič ne pomeni.

ANDREJKO: Te sobe ne bomo nikoli odprli.

BARBARA: Hihi, kako smešen, grd glas... Nikoli še nisem slišala... Hihihi...

Popačena melodija izzveni.

PINKPENK: Stopimo dalje! Ta vrata bomo odprli nazadnje... Naprej!

ANDREJKO: Kam?

BARBARA: Iz hiše!

PINKPENK: O še ne! Ko bomo opravili! Navzgor po stopnicah!

ANDREJKO: Pinkpenk! Stopite naprej! Prvi ste.

Stopnice se oglasijo z melodijo, v taktu, kot se premika noga, kot da se norčujejo: haha-haha-haha.

BARBARA: Kako smešno se oglašajo te stopnice!

ANDREJKO: Po pavlihovsko se nam smejijo!

PINKPENK: Kar za mano! Oba!

Stopnice se zdaj oglašajo v treh sporednih melodijah, v različnih odtenkih se norčujejo: haha-hihi-hoho...

BARBARA: Smejijo se nam... Hihi...

ANDREJKO: Vejo, da ne gremo v pravo smer...

PINKPENK: Prav to je prava smer!

melodije za trenutek glasneje

ANDREJKO: Počil bom od smeha... Hhohohohoh...

BARBARA: Jaz tudi... Hihihihih...

PINKPENK: Utihnita! Sicer: pink-penk — in se ne bosta več smejala.

ANDREJKO (*ne more nehati, vse glasneje se smeji*): Ne morem, ne morem...

BARBARA (*prav tako*): Hihihihih...

PINKPENK: Utihnita že! Saj to sploh ni hiša, ampak neumna, pavlihovska smejalnica... Utihnita, no!

Slišati je, kako mu spodrsne, nekaj težkega se zakotali po stopnicah, odskakuje, vse v posebnem odmevu melodije... haha-haha-haha...

BARBARA in ANDREJKO: Hohohohoho... Hihihihih...

PINKPENK: Uh, mlečneža! Nista še nikoli videla, kako komu spodrsne na stopnicah?!

ANDREJKO: To že... Samo...

BARBARA: ...samo nikomur se še stopnice niso smejale pri tem...

PINKPENK: Molčita! Če zaslišim še en sam smehec, vama ga bom pregнал enkrat za vselej! Pink-penk!

ANDREJKO: Pinkpenk, pridete spet gor k nama?

PINKPENK: Kaj pa misliš! Tale stopničasti smeh me že ne potolče!

BARBARA: Ampak, ko boste stopili na stopnice, se bojo spet smejale.

PINKPENK: Zamašita si ušesa! Ukazujem vama! Močno si jih zamašita! Brž! No! Tako.

Koraki, stopnice se spet posmehujejo, ha-ha-ha-ha.

PINKPENK: No, pa sem zgoraj. Lahko si odmašita svoja umazana ušesa. Nadaljujmo!

ANDREJKO: V tem nadstropju je spet več sob.

BARBARA: Ena, dve, tri, štiri, pet vrat.

PINKPENK: Kaj boš, punca, tudi jaz znam šteti do pet... Čakajta! Tule bomo začeli.

Tretja vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se
na stežaj...

Fant, poišči pravo, novo melodijo! Vse se mi dozdeva, da so ta vrata spet za fantovski glas.

ANDREJKO: Če bom le zmozel kaj novega... (*poskuša zapeti*)

PINKPENK: Nič. Uh! Punca, pa ti poskusi. Najbrž so vrata za dekliški glas.

BARBARA (*zapoje*)

PINKPENK: Nič. Ta vrata so kot zakleta. Jih bom pa takole... s silo... (*se zaleti v vrata, tresk*)

ANDREJKO: Vidite, Pinkpenk, ne gre. Teh vrat ne odpre nobena sila.

BARBARA: Samo prava melodija bi jih.

PINKPENK: Pojta! Oba! To so dvoglasna vrata! No, bo kaj? Uf! Od same jeze me bo konec! Zapojta, no!

ANDREJKO (*zapoje*)

BARBARA (*za njim, si odpevata*)

V odmevu se oglašajo melodije, se prehitevajo, križajo, pačijo.

PINKPENK: Zmagali smo! Odprla so se vrata na levi... Zdaj še desna! In še tretja... Četrta! Peta! Vsa vrata! Pojta! Pojta!

ANDREJKO: Ampak, glejte, prva se že spet zapirajo!

BARBARA: Ena se odpirajo, druga pa zapirajo. (*Zapojeta.*)

PINKPENK: Nehajta! Ne! Pojta! Nehajta! Pojta! Uh! Kaj naj naredim? Ko se ena odprejo, se druga zaprejo... Utihnita!

Melodije izzvenijo.

ANDREJKO: Ko sva utihnila, so se pa vsa zaprla. Tam smo kot prej.

BARBARA: Nikoli še nisem videla česa takega...

PINKPENK: Neumnica, pa zdaj vidiš.

ANDREJKO: Mojster Muzicin je velik mož.

PINKPENK: Jaz sem še večji! Ugnal ga bom, premagal... Zapojta! Brž!

ANDREJKO in BARBARA (*pojeta, vrata se odpirajo in zapirajo, zmešnjava raste, glasovi se križajo, se norčujejo*)

PINKPENK (*zmedeno*): Nehajta! Ne, ne, pojta! Nehajta! Pojta! Katera vrata so prava?! (*Njegov glas je zdaj glasnejši, blizu, pa spet zamolkel, slišati ga je iz sobe.*) Ne vem... Ven! Hočem ven! Ničesar ne najdem... Slišita? Hočem noter! Ven! Noter! Pojta! Nehajta! Uuuu! Zmešalo se mi bo! Zmešalo!

ANDREJKO: Hohoho... Pinkpenk, vam ni nič prav?

BARBARA: Naj pojeva ali naj molčiva? Hihihih...

ANDREJKO: Naj pojeva za noter ali za ven? Hohohohoho...

PINKPENK: O, vama že pokažem! Ne poznata me še. Naredim pink-penk, pa vaju ni več!

ANDREJKO in BARBARA (*zapojeta*)

Peta vrata,
tu smo zdaj...

PINKPENK: Ne, ne!

ANDREJKO in BARBARA: ...odprite nam se
na stežaj...

PINKPENK: Ja, ja! Ne, ne!

Od vseh strani se oglašajo trobente, pozavne, rogi, violine, bobni, basi itd., zdaj nagajivo, zdaj grozeče.

BARBARA: Kako čudovit koncert! Vsa hiša poje in pleše!

ANDREJKO: Barbara, mene je pa strah. Ljudje bojo prišli. Mojster Muzicin se bo vrnil.

PINKPENK (*ježno, grozeče*): Utihnita! Pri priči! Brr, za vse življenje sem sit glasbe.

BARBARA: No, saj že molčiva.

Instrumenti se počasi umirjajo, le kdaj pa kdaj se še oglasi znenada rog, čisto blizu, grozeče.

PINKPENK (*se prestraši*): Uh, merjasec! V uho mi je zakrulil! Uh!

BARBARA: Hihihihih...

PINKPENK: Nehaj!

BARBARA: Ko pa ste se tako smešno prestrašili... Hihihih...

PINKPENK: Prestrašil?! Jaz, Pinkpenk! Sploh ne. Samo uho imam občutljivo.

ANDREJKO: Zginimo iz te hiše!

PINKPENK: Še ne! Nismo še našli zlatnikov.

ANDREJKO: In jih tudi ne boste. Mojster Muzicin ima dobre stražarje. Svoje instrumente... Prebudili smo jih.

PINKPENK: O, bom že opravil z njimi. Naredim pink-penk, pa ne bojo nikoli več zakašljali.

ANDREJKO: Jaz vam ne bom več pomagal.

BARBARA: Jaz tudi ne. Pojdiva, Andrejko!

PINKPENK (*grozeče*): Stojta!

BARBARA: Av! Pustite mojo kito! Av, boli!

PINKPENK: Naredim pink-penk, pa je ne boš imela več.

Znenada trobenta, čisto blizu, glasno grozeče.

PINKPENK (*prestrašeno krikne*): Uh! Presneto! Spet druga mrha!

BARBARA: Hihih...

ANDREJKO: Hohohohoh...

PINKPENK: Ne režita se! Dajem vama zadnji opomin.

ANDREJKO: Trobenta je tako ljubek instrument...

BARBARA: Čudovito trobi... O, da bi se še oglasila!

PINKPENK: Uf, ne kličita je več! Oglušel bom.

ANDREJKO: Oh, saj ste bili že prej naglušni. Ne more vam škoditi.

BARBARA (*šepetaje*): Andrejko, zbeživa...

PINKPENK: Kaj šepetata?!

ANDREJKO: Vprašala me je, če ima mojster Muzicin tudi kak boben.

PINKPENK: Samo še tega bi manjkalo!

ANDREJKO: Pinkpenk, rečem vam... Muzicin je skril svoje bogastvo v sobi na vogalu.

PINKPENK: Misliš?! Kako pa veš?

ANDREJKO: Sobe na vogalu so v vsaki hiši sumljive.

PINKPENK: Ne uči me. To sam vem.

BARBARA: Ampak vseeno vam ni treba odpirati tistih vrat, gospod razbojnik. Mojstra bi to zelo prizadelo.

PINKPENK: Kaj mi to mar! Kaznovati ga moram za muziko. Pokvaril mi je ušesa.

BARBARA: Saj ste imeli že prej pokvarjena.

PINKPENK: Kaj si rekla?

BARBARA: Rekla sem, da še niso vsa ušesa pokvarjena.

PINKPENK: Kako da nisem te sobe že prej opazil? Mojstrov zaklad je gotovo v njej. Zdaj bom bogat, vse si bom lahko kupil. Še s prstom mi ne bo treba več migniti.

BARBARA: Joj, to boste imeli dolgočasno življenje!

PINKPENK: Kaj ti veš? Svet poznaš samo iz otroškega vrtca! In zavlekel se bom nekam, kjer ni nobene muzike... Poslušajta! Ko bom prijel za ključko, zapojta!

ANDREJKO (*šepetaje*): Veš, Barbara... Nalašč sem ga napotil proti vratom na vogalu. Laže bova pobegnila.

BARBARA (*šepetaje*): Ampak, stopnice bodo zapele, ko bova stekla po njih.

ANDREJKO: Stekla bova, ko bo razbojnik v sobi. Ne bo naju slišal.

PINKPENK: Že spet šepetata! Tega ne maram. Zapojta rajši!

ANDREJKO in BARBARA (*zapojeta*):

Zazdnja vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se
na stežaj...

BARBARA: Odpirajo se! Res!

Nenadoma bobni, glasno, kot da streljajo s topovi.

PINKPENK (*prestrašeno, komaj spregovori*): Joj! Kaj pa je to?! Streljajo! S kanoni! Kanoni!

ANDREJKO: Hohohohoho, to so bobni...

BARBARA: Hihihihih, Muzicinovi bobni!

PINKPENK: Na pomoč! Fant! Kje sta?!

Bobni se grozeče približujejo.

ANDREJKO: Barbara, beživa!

V ritmu korakov se oglasijo stopnice.

PINKPENK: Stojta! Kam tečeta?! Stojta! Ukazujem vama!

Spet se v ritmu težkih korakov oglasijo stopnice.

BARBARA: Andrejko? Prepozna sva. Ne bova utegnila odpreti vhodnih vrat.

ANDREJKO: Zapoj, Barbara! Vhodna vrata so za tvoj glas.

BARBARA (*zapoje*): Prva vrata,
tu smo zdaj...

PINKPENK (*ji sredi pesmi z roko zamaši usta*): Sem ti zamašil usta, kaj?!...

Da mi ne pisneš več!... Aha!... Tička sta mi hotela pobegniti...

ANDREJKO: Ne bova vam več pomagala!

BARBARA: Ne bom več pela!

PINKPENK: Pa še kako mi bosta pela... Kot slavčka bosta pela... Hahaha-haha...

ANDREJKO: Ne! Domov pojdem!

PINKPENK: Doma te čaka kup najboljšega porcelana. Hahaha...

ANDREJKO: Povedali mi bojo, kako lahko vse poravnam.

PINKPENK: A, seveda! Poravnaš, hahahaha... Kako boš zlepil vse koščke... Tisoč koščkov porcelana! Bedak! Kožo ti bojo odrli!

BARBARA: Bilo je samo po nesreči.

PINKPENK: Kaj veš, punca! Vsak vidi samo črepinje... Tako. Zdaj pa nazaj po stopnicah! Če ne — bo pink-penk! Zadnja soba se mi je samo na pol odprla... Gotovo je zaklad prav v njej... Žvenk-žvenk! Tak spravita se že!

ANDREJKO: Ne!

BARBARA: Nikamor se ne premakneva!

PINKPENK: A, tako?! Kdo pa sta? Meni se upirata? Pinkpenku?

BARBARA: Av, pustite mojo kito!

PINKPENK: Fant, spravi se po stopnicah! Štel bom do tri... Če se do tri ne boš zganil, bo punca pri priči brez svoje lepe debele kite...

BARBARA: Oh, pustite mi jo, gospod razbojnik... Mama mi jo vsak dan češe... O, pustite mi jo...

PINKPENK: Če pa je fante tako trmast... Hahahaha... Ena... dve... in... in... kita bo brž prč!

MUZICIN (*nastopi, nenadoma, glasno*): Stojte!

ANDREJKO in BARBARA (*presenečeno*): Mojster Muzicin!...

PINKPENK: O, mojster osebno... Me veseli...

MUZICIN: Poznam te, razbojnik Pinkpenk.

PINKPENK (*zafrljivo*): O, kakšna čast, da me pozna tako imeniten in bogat gospod...

MUZICIN: Nisem bogat tako, kot misliš ti, Pinkpenk.

PINKPENK: Muzicin, ne izmikaj se. Raje vidim, da se lepo pomeniva. Kot soseda, haha... Prišel sem...

MUZICIN: Prav nič mi ni treba razlagati, Pinkpenk. Vem, kaj te je prineslo.

PINKPENK: Toliko bolje, hoho! Veliko ljubše mi je, če mi ni treba razlagati na dolgo in široko...

ANDREJKO: Mojster Muzicin, midva sva...

BARBARA: Ustavil naju je na cesti.

MUZICIN: Vem. Sam nima več posluha. Ne bi mogel vstopiti. A ko je bil tako mlad kot vidva, ga je imel.

PINKPENK: V tej hiši se mi je do kraja pokvaril.

MUZICIN: O, Pinkpenk, tvoja ušesa so že dolgo pošteno zamašena!

PINKPENK: Tako mi je topleje in ni prepiha, hahaha...

MUZICIN: Pa še Barbaro in Andrejka bi rad spravil ob posluh.

PINKPENK: Ej, Muzicin, nista nedolžni ovčki, kot misliš. Povem ti, silila sta z mano. Nisem se ju mogel več otresti. Fant je razbil za celo trgovino najboljšega porcelana, punca pa mu je pomagala. Tvoj zaklad bi rada, da bosta lahko plačala dolg.

ANDREJKO (*odločno*): Ni res!

BARBARA: Sploh nisva marala z njim!

ANDREJKO: Bom že kako odplačal škodo. Lahko raznašam časnike ali mleko.

BARBARA: In jaz mu bom pomagala!

PINKPENK: Ej, ne bosta se izmazala pred velikim mojstrom, on vse ve.

MUZICIN: No, prav. Vse bomo razvozlati. Le nič strahu... Res imam zaklad.

PINKPENK: Kje?! Govori! Veš, zelo se zanimam za dragocenosti... Tako iz ljubiteljstva... Hahaha... Govori, Muzicin!

MUZICIN: Zgoraj je... v zadnji sobi.

PINKPENK: Kaj sem vama rekel! Moj posluh za žvenk-žvenk me nikoli ne vara!

MUZICIN: Samo trenutek, Pinkpenk! Rekel si, da Andrejko in Barbara iščeta moj zaklad. Torej ga boš prepustil njima.

PINKPENK: O, pa še kaj! Nisem imel govedine za zajtrk. Zaklad je moj!

MUZICIN: Tvoj?! Saj je v moji hiši!

PINKPENK: Pri tebi je samo pomotoma... Komaj že čaka, da ga spravim na pravo mesto... Hahahaha... Bodite vsi lepo pridni in se ne ganite! Če naredim pink-penk, greste vsi na drugi svet! Hahahaha...

Oglasijo se stopnice v ritmu njegovega koraka.

MUZICIN: To je edini instrument, na katerega zna Pinkpenk igrati... Hoditi po stopnicah proti zakladu...

PINKPENK (*od daleč*): No, kdo mi bo zdaj odprl vrata?!

MUZICIN: Jaz ti jih bom odprl, Pinkpenk! (*Zapoje z basom.*)

Zadnja vrata,
tu smo zdaj,
odprite nam se
na stežaj.

Vrata se z melodijo v odmevu odprejo in nato spet zaprejo.

BARBARA: Odprla so se...

ANDREJKO: In spet zaprla.

MUZICIN (*hudomušno*): Vesta, tudi jaz sem radoveden, kaj bo našel. Stopimo za njim!

Ritem stopnic.

ANDREJKO: Mojster Muzicin, mar vi sami ne veste, kaj je v vaši zadnji sobi?

BARBARA: Ali ni v njem zaklada? Pinkpenk bi si rad napolnil prazne žepe.

MUZICIN: V zadnji sobi je vse drugačen zaklad, kot si misli Pinkpenk.

PINKPENK (*iz sobe, glasno*): Hej! Muzicin! Zadnja soba je prazna! Slišiš?! Hej! Prazna je!

MUZICIN (*glasno*): Ni tako prazna, kot se ti zdi, Pinkpenk!

PINKPENK (*iz sobe*): Da ni?! Pa še kako je prazna. Niti pajčevine ni v njej. (*Udarja po vratih.*) Odprite mi! Hej!

MUZICIN: Pinkpenk... Povedati ti moram... Vrata v zadnji sobi se odpirajo samo od znotraj.

ANDREJKO: Samo od znotraj?

MUZICIN: Tako je.

PINKPENK: Hej, potem pa takoj povej, kako naj jih odprem!

MUZICIN: Povedal ti bom, Pinkpenk.

PINKPENK: Ne obotavljaj se, Muzicin! Strašno nerad čakam v praznih sobah.

MUZICIN: Poslušaj, Pinkpenk. Vrata si boš lahko odprl edinole sam.

BARBARA: Mu jih mi ne moremo odpreti?!

MUZICIN: Nikoli.

PINKPENK: Sam?! Naj naredim pink-penk?

MUZICIN: Noben pink-penk ti ne bo pomagal. Pinkpenk! Odprl jih boš lahko le s svojim glasom. Če ne, boš ostal zaprt kot v ječi.

PINKPENK: V ječi?! Uf! Ne spominjaj me nanjo! Odprite!

MUZICIN: Vrata se ti bojo odprla le, če boš zapel pravo melodijo.

PINKPENK: Muzicin, ne igraj se z mano! Poznaš me!

MUZICIN: Tokrat ti nihče ne more pomagati.

PINKPENK: Ne norčuj se iz mene, Muzicin! Pinkpenk ne hodi v otroški vrtec. Ne poje v otroškem zboru.

ANDREJKO: Pinkpenk zna zapeti samo pink-penk...

BARBARA: ...in žvenk-žvenk...

MUZICIN: Svetujem ti, Pinkpenk, kar takoj se spravi nad svoje zarjavele glasilke... Počasi in potrpežljivo... S srcem... In videl boš... Nekega dne, ko boš že čisto obupan in boš mislil, da se ti nikoli ne bo odprlo, bo iz tvojega grla privrela prava melodija...

PINKPENK: Uf, strašno! Zmlel te bom, Muzicin! Barbaro bom ostrigel na balin! Fanta bom raztreščil kot porcelan! Uh! Uh!

MUZICIN: Pinkpenk, ponavljam. Edino sam si lahko odpreš vrata. Le sam se lahko rešiš... Če ne boš našel lepe prave melodije, boš umrl, sam in pozabljen v prazni sobi, ki pravzaprav ni prazna. V njej lahko najdeš samega sebe.

PINKPENK: O, kaj sem dočakal!

MUZICIN: Če se boš odločil za življenje, boš nekega dne zaslišal svoj glas.

PINKPENK: Nikoli, nikoli!... Nikar me ne puščajte samega... (*Udarja po vratih.*) Rotim vas, odprite mi! Naložite mi, da bom imel vsak dan samo kruh in vodo, samo nikar ne zahtevajte od mene pesmi...

MUZICIN: Pinkpenk!... Iskal si vendar zaklad... Pomisli!

PINKPENK (*udarja*): Odprite! Razbijem vam vrata... Hišo vam obrnem!

MUZICIN: Ne trudi se, Pinkpenk. Teh vrat ne odpreš s pestmi.

PINKPENK: O, jaz najnesrečnejši razbojnik med razbojniki!

MUZICIN: V začetku smo v tej sobi vsi najbolj nesrečni, potem pa... Andrejko! Barbara! Pustimo ga zdaj samega... Pinkpenk bo potreboval mir in samoto.

PINKPENK: Ojooooj!... Ojooooj!... (*Njegov glas se oddaljuje.*)

BARBARA: Veste, mojster Muzicin, res bo težko zapel.

MUZICIN: Seveda mu ne bo lahko... Čaka ga veliko hudih ur. Ampak nazadnje se mu bojo vrata morebiti le odprla in bo stopil spet med nas.

ANDREJKO: Potem se nam bo maščeval.

MUZICIN: Pinkpenka se ne bojta več. Iz te sobe se bo vrnil drugačen ali pa se sploh ne bo vrnil več.

ANDREJKO: Jaz ... jaz bi rad šel domov.

MUZICIN: Pospremil vaju bom do vrat.

BARBARA: Kako lepo je pri vas, mojster Muzicin ... Te rože v vazi.

Oglasi se tiha lirična melodija.

BARBARA: Kaj je to?!

MUZICIN: S prsti si se narahlo dotaknila mojih rož ... tako si jih premaknila v melodijo.

BARBARA: Kako čudovito!

ANDREJKO: Odprli ste okno, mojster Muzicin!

Oglasi se melodija z značilnim napevom.

BARBARA: Tudi okno vam igra ...

ANDREJKO: Vsa hiša vam poje!

MUZICIN: Čakajta! Rad bi vama dal spominček. Izberita na polici vsak svojo knjigo.

ANDREJKO: Jaz jo že imam!

MUZICIN: Odpri jo, Andrejko!

Oglasi se melodija kot iz stare glasbene skrinjice.

MUZICIN: Še ti, Barbara!

Oglasi se nova melodija iz glasbene skrinjice.

BARBARA: Kako lepo ... Knjiga nam poje ... Poslušala bi jo in poslušala ...

ANDREJKO: Mojster, kako ste vse to pričarali?

MUZICIN: O, to ni čarovnija! Vse sem naredil sam ... Delal sem vse življenje ... Z rokami in srcem ... Od jutra do večera ...

ANDREJKO: Tudi jaz bi delal.

MUZICIN: Kar pridita k meni. Potrebujem učenca. Star sem že.

BARBARA: Res, mojster Muzicin? To bi bilo čudovito!

ANDREJKO: Prideva! A najprej morava domov, čakajo me črepinje.

MUZICIN: Fant, jaz pa le mislim, da je strta samo šipa. Črepinje porcelana pa si je razbojnik Pinkpenk izmislil ...

ANDREJKO: O, ko bi bilo to res!

BARBARA: Res bo, Andrejko, če tako pravi mojster Muzicin.

ANDREJKO: Pojdiva, Barbara!

MUZICIN: Čakal vaju bom. Pridita čimprej!

ANDREJKO in BARBARA: Na svidenje, mojster Muzicin!

MUZICIN: Na svidenje ...

Oglasijo se različni instrumenti, glasbene skrinjice, veselo, zdaj solo, potem v zboru. Glasba počasi izzveni.

K o n e c

SLOVENSKEMU ANDERSENU V SPOMIN

Leopold Suhodolčan (10. 8. 1928—8. 2. 1980)

»Koliko zanimivih podrobnosti za pisatelje!« je vzkliknil Leopold Suhodolčan pod dojemom doživetij in usod, ki jih je zvedel ob srečanjih z našimi rojaki na Švedskem v novembrskih dneh leta 1979. Kdo ve, kakšni načrti so se mu utrinjali in kaj vse bi čez čas dozorelo ponudil. Saj morda ni naključje, da njegov zadnji